

Пре хиљаду година, неки кинески цар је ћаскао уз чај, са својим дворским лекаром чије је име било синоним за медицину у тадашњој Кини, а који је потицао из чувене лекарске породице. Упитао га је, ко је у његовој породици најбољи лекар?

``Видите Ваше височанство, мој најстарији брат је најбољи. Он је у стању да уочи болест пре њеног настанка, и да је тада излечи. Његова способност је позната само нама у кући.

Од мене је бољи и мој средњи брат, јер он лечи болест у самом почетку. О њему се зна у нашем суседству.

А ја? Ја пуштам крв, радим масажу, мућкам еликсире, и о мени се зна у читавом царству!``

Генерални оксиморон

Док се ови редови пишу не зна се исход гласања у Генералној скупштини УН, поводом резолуције коју (ни)је Србија поднела. Штавише не зна се ни њен текст. Све то личи на неког музичара који креће на концерт, а још увек не зна да ли ће свирати клавир или контрабас.

Док се ови редови пишу, неких 1.500 км западније, у Бриселу, деле се ћушке, клемпе, пацке, лекције, неким нашим изабраним представницима како би од клавира направили контрабас, и на њему одсвирали Паганинијев ``Капричо``. Бирократама ЕУ није довољно Србију само поразити. Није чак довољно уз то и Србију понизити. Треба је и исмејати.

Док ове редове читамо све се већ зна. И текст резолуције, и исход гласања, и реакције домаћих и страних господара наших судбина, па и могућих заоштравања на домаћој политичкој сцени. Но, то није тема ове приче.

Веровати у принца на белом коњу, Салетову ``тројку`` у последњој секунди, или у бинго премију, није забрањено. Напротив, може да попуни празнину док чекамо трамвај, да развија машту и слично. Међутим, у реалном свету, а нарочито у међународним односима, успех или неуспех се не постиже на рулету, него у дугој, стрпљивој, паметној и одлучној борби. То важи и за најмоћније земље света, а о малима да и не говоримо.

Стога, исход гласања у Генералној скупштини које ће се одиграти (или се већ одиграо, зависно од тога да ли сте писац или читалац ових редова) 9.IX 2010, сигурно не може бити ни победа, ни пораз, већ само један у низу догађаја, након којих следе нови догађаји. Ако буде пораз, будимо сигурни да ће то бити увод у нове нападе на наше државне и националне вредности. Ако буде победа, будимо сигурни да већ сутрадан нећемо моћи са главом ван торбе ићи у Дечане на литургију, већ ће за тако нешто требати још много напора, мудрости и времена.

Обичан грађанин Србије, каквих је огромна већина, не плаши се политичких претњи, притисака, закукуљивања и замуљивања, и поред тога што га хичкоковски забављају урокљиви погледи спикера и њихових старних и домаћих гостију национално фреквентних телевизија. Зашто се онда његови изабрани представници плаше? Или знају нешто више од грађана, или не знају шта грађани Србије знају. Па да их обавестимо.

Обичан грађанин Србије није политички изузетан, није културно контаминиран, а нема појма ни о етничким односима, хуманитарно право није учио по Болоњи, а додуше отворен је за друштво, штавише у ту сврху увек има неки црни фонд. Што јес`, јес!

Обичан грађанин Србије зна где су границе његове државе, док његови политички представници и национално фреквентни инструктори то још истражују. И уопште ако му је нешто нејасно, консултује књижицу која се зове Устав Србије и савршено је миран и обавештен. Његова елита више воли белетристику.

Обичан грађанин Србије зна да је Савет Безбедности УН, важан орган Светске организације, у коме седе представници најмоћнијих сила. Исти тај грађанин зна, да је тај важан орган УН резолуцијом 1244 пресудио да су Метохија и Косово делови републике Србије, и да иза тога и данас стоје две од три намоћније земље света. Његова елита то не зна, па тражи нове судове у којима нема моћних пријатеља, а и чијим судијама објективност није примарна. Зашто просто кад може компликовано?

Обичан грађанин Србије зна да запоседање дела територије наше земље (па макар и ратом), без пристанка државе Србије, било директног, било индиректног преко УН, представља класичну окупацију. То његова елита не зна, па чак самоиницијативно суверенитет УН (чији је Србија члан) преноси на ЕУ као страну у решавању кризе, а да чак није ни њен члан! Замислимо да Лео Меси као играч Барселоне, оде тек онако да одигра мало за Реал, јер је паела у Мадриду укуснија. Што не може у фудбалу, не би ваљда требало ни у политици.

Обичан грађанин Србије зна, да ЕУ, као организација није признала окупацију дела наше земље, јер је за то потребан консензус свих њених чланица. Његова елита то не зна. Неке државе ЕУ јесу, а неке нису. ЕУ као организација није, па чак и да јесте, нико Србију не може приморати да призна окупацију (пример Кипра). Услед непознавања чињенице да нисмо чланица ЕУ (узгред, Бриселом кружи трач да ћемо постати члан 2033, када ЕУ планира да се придружи мисији на Марсу), наши политичари дозвољавају (наравно да су приморани) да неке европске земље које су признале окупацију дела Србије, арбитрирају чак и у УН. И то не само да арбитрирају, њихови представници прете. Можда ни они не знају да им ми ништа не дугујемо. Штавише, немачког министра иностраних послова је требало повести у Шумарице да се и лично увери. Тамо је и згодан амбијент за разговоре- зеленило, цвеће, тишина... Само се чека дан када ће Грци или Шпанци рећи: - Чекај бре, ако се ви према Косову тако односите, а ваше је, што да Вас ми подржавамо. Зар нам није боље да се не конфронтирамо са Немцима, а уз то смо и чланови Уније!

Ето тако, од суверенитета гарантованог од стране УН, разним дипломатско-политичким бравурама: стандардима пре статуса, статусима пре стандарда, стандардима пре стандарда, Европи без алтернативе, алтернативи без Европе, ослањањем на пријатеље наших непријатеља, сами смо себе довели у положај некога ко подноси резолуцију, па чак ни сами нисмо спремни да иза ње станемо, па ма колико нам у Бриселу увртали руку. Зашто је то важно?

Развија се застава

У случају да истрајемо на резолуцији (за коју лично сматрам да је непотребна, ако нам резолуција 1244 већ гарантује суверенитет, а на чијој примени управо ми никада нисмо инсистирали), коју смо поднели ГС УН, показаћемо озбиљност, какву-такву.

Недавна блокада Новог Пазара, и нереди у граду, по свему судећи синхронизовани са ``бриселским увртањем руке``, показују колико је све повезано, и колико окупација Косова и Метохије не сме да се посматра изоловано, већ као део општег нарушавања суверенитета наше отаџбине. Пристанемо ли на бриселске притиске (а док се ови редови пишу још увек се то, као, не зна), новопазарске устанике Европа мора да награди. Све се плаћа.

Мало нас зна да реч санџак, потиче од турске речи sancak, што значи застава, а у Отоманском царству је означавала територије под влашћу султана. Евидентан је након 1999. успон Турске уз подршку ЕУ и САД, а такође и њен све већи економски и политички утицај на западном Балкану.

Очигледно је да се у Србији промовисао још један озбиљан проблем, - новопазарски. Изгледа да је пропуштена шанса да се позове онај први доктор са почетка ове приче. Полако истиче време и за оног другог. Надајмо се да овога пута нећемо дочекати оног најгорег а најпознатијег, који пушта крв, масира и мућка.